

Lovforslag i alt væsentligt en Fortsættelse af Loven af 1903 og den da indførte nye Ordning. Den højtærede Kultusminister har gjort opmærksom paa, at i een Retning er Lovforslaget ændret, idet der er tilføjet en Bestemmelse, der kan medføre, at Statskassens Tilskud til det kongelige Teater aarlig bliver forhøjet med indtil 35,000 Kr. Dette er gaaet let og glat igennem i det andet Ting, og jeg skal heller ikke rejse nogen Indvending derimod. Kun vil jeg gøre opmærksom paa, at ganske som fremstillet af Teaterdirektionen i den med Lovforslaget følgende Indstilling er Forholdet med disse 35,000 Kr. ikke. Det er ikke ganske saaledes, at Teaterdirektionen ifølge Loven af 1908 har faaet Myndighed til at afholde samtlige de 35,000 Kr., der ønskedes til Lønningstillæg, af Reservefonden. Nej, den Bestemmelse, som Loven indeholder, gaar ud paa, at Lønningstillægget maa afholdes *forlods* af Reservefonden. Dette blev vedtaget i det andet Ting, ligesom det blev foreslaaet af vedkommende Udvalg udelukkende af Hensyn til, at Udredelsen af dette Lønningstillæg paa 35,000 Kr. ikke skulde forringe den Tantieme, som Teatrets Embedsmænd og Funktionærer siden 1903 havde været vant til at oppebære af Overskuddet. Men, hedder det videre i Loven, naar Regnskabet skal afsluttes, er det kun den Part af de 35,000 Kr., som Teatret ikke selv kan udrede, der maa tages af Reservefonden. Jeg ser imidlertid af det sidste Regnskab, at denne Bestemmelse er forstaaet saaledes af Direktionen, at den har taget samtlige de 35,000 Kr. og saa ført det, der blev tilovers af Statstilskuddet, som Tilskud til Reservefonden. Det er altsaa foreløbig, saa længe der er noget i Reservefonden, kun et rent Posteringsspørgsmaal, et Spørgsmaal, der kan gøre Teatrets Regnskab lidt smukkere, idet det kommer til at fremtræde med et Overskud. Men nu er der altsaa i Lovforslaget direkte bestemt, at de 35,000 Kr. aarlig tages af Reservefonden og altsaa ere Direktionen ganske uredkommende. Den har ingen Forpligtelse til at afholde noget deraf af Driften, og naar denne Reservefond ikke længere eksisterer, er det Staten, der tilskyder indtil 35,000 Kr. Jeg skal, som sagt, ikke rejse nogen Indvending derimod, ligesom jeg i det hele paa min Gruppes Vegne kan anbefale Lovforslaget til hurtig Vedtagelse.

Det foreliggende Lovforslag var oprindeligt forelagt uden nogen Tidsbegrænsning og var af Ministeren tænkt som en

endelig Ordning af det kongelige Teaters Forhold — endelig, altsaa indtil Rigsdagen en Gang maatte bestemme noget andet. Tanken var altsaa, at den midlertidige Ordning, man først indførte i 1903 for 5 Aar og derefter i 1908 forlængede for 3 Aar, nu skulde betragtes som den Ordning, man slog sig til Ro med og nu kunde lovfæste uden nogen nærmere Tidsbegrænsning — en Tanke, jeg ganske kunde billige. Det andet Ting har imidlertid om ikke begrænset Varigheden til 3 Aar, saa dog indsat en Bestemmelse om, at Loven skal optages til Revision inden Udgangen af Aaret 1914, og saavel i Tinget som ude i Offentligheden er der lagt en meget stor Betydning ind i denne Bestemmelse. Naar de 3 Aar ere gaaede, kommer det store, saa kommer den endelige Ordning, der bestaar i, at Staten bygger sig endnu et Teater og fremtidig driver to, et Operahus og et Skuespilhus.

Den store Betydning, der er lagt ind i den optagne Revisionsbestemmelse, foranlediger mig til nogle Bemærkninger for egen Regning om det kongelige Teaters økonomiske Forhold. Den forrige Sæson, den nye Direktions første, var jo, som alle ville erindre, enestaaende flot og rig. Det var næsten givet, at man hver Aften saa den røde Lygte lyse ud over Kongens Nytorv, og i Virkeligheden var der ogsaa udsolgt Hus til 151 Forestillinger, et Tal, man ikke paa langt nær har naaet tidligere. Aldrig havde Teatret set Mage til Tilstrømning, og med berettiget Stolthed kunde Direktionen meddele, at Millioner var naaet, at Forestillingsindtægten blev 1,006,000 Kr. med afrundede Hundreder. I Sæsonen 1895—96 naaede Forestillingsindtægten ind i 600,000erne, holdt sig med nogen Svingning i dette Hundredetusind i de følgende 7 Aar og passerede i Sæsonen 1902—03 ind i 700,000erne. I dette Hundredetusind var den i 4 Aar og naaede derpaa til 800,000 i Sæsonen 1906—07. Her stod man i 3 Aar, det sidste Aar dog saaledes, at man lige gled ned under Grænsen, man naaede kun 797,000. Men man sprang herfra i det følgende Aar, den sidste Sæson, helt op i Millioner, sprang altsaa i Vejret som aldrig nogen Sinde før. Forestillingsindtægten blev i sidste Sæson 142,000 Kr. højere end den næstbedste og 172,000 Kr. højere end den trediebedste af de 7 Sæsoner, hvori den nugældende Ordning har bestaaet. Det var altsaa et rent Gyldenaar.

Men ingen Forretningsmand vil jo nøjes med at se paa Indtægtssiden, han